

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

Μπορεί
η έμπνευση...

...να γίνει
θανατηφόρα;

ΙΧΝΟΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Έλσα έκλεισε την πόρτα με έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Επιτέλους, βρισκόταν στο δωμάτιο του ξενοδοχείου της, μετά τη λήξη της ημερίδας στην οποία είχε παραστεί ως επίτιμη προσκεκλημένη. Ειδικά το απόγευμα της φάνηκε ατελείωτο, με διαδοχικές ομιλίες, της δικής της συμπεριλαμβανομένης, με την οποία έκλεισαν και οι εργασίες της ημερίδας. Κοίταξε με λαχτάρα το διπλό κρεβάτι με τα αφράτα μαξιλάρια και χαμογέλασε στη σκέψη πως ήταν η μόνη από τους συνέδρους που –από κάποιο λάθος στην κράτηση– είχε δίκλινο δωμάτιο. Θα έκανε ένα γρήγορο ντους και στη συνέχεια θα ξάπλωνε στο άνετο κρεβάτι, θα έκλεινε τα μάτια της και θα παραδινόταν στη φιλόξενη αγκαλιά του Μορφέα.

Εν τω μεταξύ, ο πονοκέφαλος που την ταλαιπωρούσε από το πρωί όχι μόνο δεν εννοούσε να την αφήσει αλλά ολοένα και δυνάμωνε, παρά τα παυσίπονα που είχε πάρει και το ξεμάτιασμα που επέμενε να της κάνει η μητέρα του Άκη Στεργίου, του επιφανούς εγκληματολόγου και κεντρικού ομιλητή της βραδιάς.

«Ματιασμένη είσαι, κοπέλα μου!» έλεγε και ξανάλεγε κουνώντας με έμφαση το κεφάλι της η γηραιά κυρία Πα-

ναγιώτα. «Ρουφηγμένη σε έχουνε, πανάθεμά τες! Αμ, δεν τις είδα εγώ πώς σε κοιτάζανε οι δύο ξανθές στην πρώτη σειρά. Σε φάγανε με τα μάτια τους, κακό χρόνο να 'χουνε!»

Η Έλσα, που ως αμετακίνητη ορθολογίστρια δεν πίστευε σε ξεματιάσματα και παρόμοιες δοξασίες, προσπάθησε ευγενικά να αποφύγει τα γιατροσόφια της κυρίας Παναγιώτας, η οποία ωστόσο δεν φάνηκε διόλου να πτοείται από την άρνησή της, απαριθμώντας της δεκάδες περιστατικά ανθρώπων που, χάρη στο ξόρκι της προγιαγιάς της, όχι μόνο απαλλάχτηκαν από τον φρικτό πονοκέφαλο που τους ταλαιπωρούσε, αλλά γλίτωσαν ακόμα και τον θάνατο, όταν οι γιατροί σήκωναν τα χέρια ψηλά, αδυνατώντας να τους βοηθήσουν. Έτσι, αναγκάστηκε τελικά να υποκύψει και να καθίσει δίπλα στη γερόντισσα, που της έπιασε το χέρι και άρχισε να μουρμουρίζει λόγια ακατάληπτα και να χασμουριέται ανοίγοντας διάπλατα το στόμα της και φτύνοντας πίσω από τον ώμο της.

«Στα όρη και στα βουνά...» επαναλάμβανε κάθε τόσο. «Α πα πα πα! Τι μάτι φθονερό σε είδε, κοπέλα μου; Φτου φτου! Στα όρη και στα βουνά, καταραμένο!»

Ο γιος της, ο Άκης Στεργίου, παρατηρούσε το τελετουργικό από μια γωνιά χαμογελώντας, αφού κι εκείνος, παρότι ομοϊδεάτης της Έλσας, είχε υποβληθεί ουκ ολίγες φορές στην ίδια, απaráλλαχτη διαδικασία. Η μητέρα του κάθε τόσο τον ξεμάτιαζε και τον συμβούλευε να φορέσει μια θαλασσιά χάντρα – κάτι που, όπως είναι αυτονόητο, αρνιόταν κατηγορηματικά να κάνει.

«Ρε μάνα, με σκέφτεσαι κοτζάμ καθηγητή εγκληματολογίας στο πανεπιστήμιο να κυκλοφορώ με θαλασσιές χά-

ντρες στον λαιμό; Ώρα είναι οι φοιτητές μου να αρχίσουν να μου τραγουδούν απ' όπου περνάω "Οι κόκκινες, οι πράσινες, οι θαλασσιές σου οι χάντρες"!»

Απόκτη η κυρία Παναγιώτα συνέχιζε τα ξόρκια της, πιστεύοντας ακράδαντα ότι ο μονάκριβος γιος της ήταν τόσο επιρρεπής στο κακό μάτι επειδή εξακολουθούσε να παραμένει ανύπανδρος, παρότι είχε διαβεί προ πολλού το κατώφλι των πενήντα. «Αν είχες σύζυγο, θα έπαυαν να σε κοιτάζουν όλες αυτές οι γυναίκες που ονειρεύονται να σταθούν νυφούλες στο πλάι σου και θα γλίσωνες μια και καλή! Αλλά... πού μυαλό;» παραπονιόταν, θεωρώντας ότι με τέτοια επιχειρήματα θα έπειθε επιτέλους τον Άκη να αποκατασταθεί. Μόλις, μάλιστα, πληροφορήθηκε ότι στην ημερίδα επίτιμη ομιλήτρια θα ήταν η διακεκριμένη ψυχολόγος Έλσα Γληνού, άδραξε την ευκαιρία για να της τον προξενέψει, επιμένοντας να παρακολουθήσει και η ίδια τις ομιλίες, τάχα για να καμαρώσει τον κανακάρη της, στην πραγματικότητα όμως για να βρίσκει διαρκώς ευκαιρία να τους μιλά για τα κοινά τους σημεία και να τονίζει πόσο ταιριαστό ζευγάρι αποτελούσαν. Οι δυο τους γέλασαν πολύ με τις μάλλον άκομψες προσπάθειες της γηραιάς κυρίας να τους ενώσει, καθώς γνωρίζονταν εδώ και πολλά χρόνια και ήταν απλοί φίλοι.

«Πάει κι αυτό!» μονολόγησε η Έλσα ακουμπώντας την πλάτη της στην πόρτα. «Χρειάζομαι επειγόντως ένα ζεστό μπάνιο και ύστερα ύπνο» συμπλήρωσε τρίβοντας με τα δάχτυλα των χεριών της τα μηνίγγια της. Αυτός ο πονοκέφαλος κόντευε να την τρελάνει! *Κρίμα το ξεμάτιασμα!* σκέφτηκε με χαμόγελο. *Κυρία Παναγιώτα μου, στην περίπτωσή μου το χάρισμά σας δεν έκανε απολύτως τίποτα!*

Λίγα λεπτά αργότερα βρισκόταν ήδη κάτω από το ντους, απολαμβάνοντας τη χαλαρωτική αίσθηση του νερού στο σώμα της. Το μπάνιο είχε γεμίσει υδρατμούς, τόσο πολύ που με δυσκολία διέκρινε πλέον τον μεγάλο καθρέφτη απέναντί της. Το μυαλό της πήγε στη Λένα, την αγαπημένη της κόρη που σπούδαζε νομικά στη Θεσσαλονίκη, η οποία πάντα έκανε μπάνιο με κρύο νερό. «Ξέρεις πόσο ευεργετικό είναι για το δέρμα;» της έλεγε. «Το συσφίγγει, ξυπνάει κάθε κύτταρο του κορμιού. Κάτι παραπάνω ξέρει και η Αντωνία, η φίλη μου η αισθητικός, που το συστήνει ανεπιφύλακτα. Αλλά εσύ δεν ακούς! Τοπίο στην ομίχλη γίνεται το μπάνιο κάθε φορά που κάνεις ντους. Άσε το νερό που σπαταλάς! Αν δεν σε νοιάζει το δέρμα σου, σκέψου τουλάχιστον το περιβάλλον. Μα καμία οικολογική συνείδηση πια;» τη μάλωνε.

Ούτε οι συμβουλές ομορφιάς της Λένας ούτε οι περιβαλλοντικές της ανησυχίες, όμως, στάθηκαν ικανές να αλλάξουν τις συνήθειες της Έλσας. Έτσι και τώρα, παρότι κόντευε να βγει ο Ιούλιος και το καλοκαίρι κάλπαζε ασυγκράτητο με τις υψηλές του θερμοκρασίες, επέμενε να κάνει μπάνιο με ζεστό νερό. Τυλίχτηκε με το χνουδωτό και αφράτο μπουρνούζι του ξενοδοχείου και, κουνώντας πέρα δώθε τα χέρια της, προσπάθησε να ανοίξει δρόμο ανάμεσα στους υδρατμούς για να βγει από το μπάνιο. Σκουπίστηκε βιαστικά και φόρεσε την αγαπημένη της σατέν νυχτική, δώρο του αγαπημένου της νεκρού συζύγου, που τη συντρόφευε σε όλα της τα ταξίδια εκτός Αθηνών. Ήταν ο δικός της τρόπος για να τον νιώθει κοντά της, αν και ποτέ δεν αισθάνθηκε ότι έφυγε από το πλευρό της. Ούτε

εκείνος ούτε η Κάτια, η κορούλα της, που ακολούθησε τον πατέρα της στον ίδιο τραγικό θάνατο.* Με τη δική τους σκέψη θα κοιμόταν κι απόψε. Ποιος ξέρει; Ίσως της έκαναν τη χάρη να την επισκεφθούν στο όνειρό της... Τότε, σίγουρα θα έδωχναν τον ενοχλητικό πονοκέφαλο που προκαλούσε αυτό το απαίσιο σφυροκόπημα μες στο κεφάλι της.

Με το χαμόγελο που προκάλεσε η λατρεμένη ανάμνηση χαραγμένο ακόμη στα χείλη της, μπήκε ξανά στο μπάνιο για να κρεμάσει το μπουρνούζι και να πλύνει τα δόντια της. Οι υδρατμοί είχαν ήδη αρχίσει να διαλύονται και ουσιαστικά τώρα κάλυπταν μόνο τον καθρέφτη. Έβαλε οδοντόκρεμα στην οδοντόβουρτσά της κι ετοιμάστηκε να εκτελέσει τη βραδινή της ρουτίνα, όταν ξαφνικά η ματιά της έπεσε σε μια γωνιά του καθρέφτη. Το χέρι της έμεινε μετέωρο μπροστά στο στόμα της και μια ανατριχίλα διαπέρασε το κορμί της. Άφησε την οδοντόβουρτσα στον νιπτήρα και πλησίασε πιο κοντά στη γυάλινη επιφάνεια, για να δει καλύτερα και να βεβαιωθεί ότι δεν τη γελούσαν τα μάτια της.

...ή...θεια, διάβασε με δυσκολία. Άλλη μια φράση σχηματιζόταν ήδη αμυδρά κάτω από την πρώτη λέξη. *Με άρ... αξ... ο ...ύπ...ς.*

Απόμεινε για μερικά δευτερόλεπτα αποσβολωμένη, ανίκανη να κάνει την παραμικρή κίνηση. Έπειτα κόλλησε το πρόσωπό της στον καθρέφτη και, θαμπώνοντάς τον με το χνότο της, προσπάθησε να διακρίνει καθαρότερα

* Βλ. Ελευθερία Μεταξά, *Μαύρα σαν τον έβενο μαλλιά*, Μίνωας, Αθήνα 2020.

αυτό που έγραφε το μήνυμα. Συνειδητοποιώντας πως οι ήδη αχνές λέξεις έσβηναν δευτερόλεπτο το δευτερόλεπτο, έτρεξε και άρπαξε από το κομοδίνο το κινητό της και, με χέρια που για κάποιον απροσδιόριστο λόγο έτρεμαν, τράβηξε μερικές φωτογραφίες. Έπειτα, επέστρεψε στο δωμάτιο και κάθισε στο κρεβάτι, νιώθοντας μια γνώριμη έξαψη να την κατακλύζει. Κοίταξε προσεκτικά κάθε φωτογραφία μεγεθύνοντάς την. Η πρώτη λέξη πρέπει να ήταν «βοήθεια»· δεν είχε σχεδόν καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Οι άλλες, όμως; Εστίασε όσο καλύτερα μπορούσε το βλέμμα της και βάλθηκε να τις αποκρυπτογραφήσει.

«Με άρ...αξ...» μουρμούρισε μισοκλείνοντας τα μάτια. «Με άρπαξε;» αναρωτήθηκε. Ναι, μάλλον... Ποιος; «ο ... ύπ...ς» συνέχισε την προσπάθεια ψιθυριστά. «Λέπουν γράμματα, γαμώτο!» έβρισε μέσα από τα δόντια της. Βασάνισε για λίγη ώρα το μυαλό της, πασχίζοντας να κάνει όλους τους δυνατούς συνδυασμούς. Ύπνος; Όχι, όχι, δεν έβγαζε νόημα. Ύπουλος; Αποκλείεται! Το κενό δεν ήταν αρκετά μεγάλο ώστε να χωράει τόσα γράμματα.

Πέταξε το κινητό εκνευρισμένη πάνω στο κρεβάτι κι έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. Ο πονοκέφαλος όχι μόνο δεν την είχε αφήσει, αλλά η προσπάθειά της να αποκωδικοποιήσει το παράξενο μήνυμα τον είχε κάνει πιο έντονο. Αναστέναξε δυνατά. Μήπως είχε αρχίσει να βλέπει παντού εγκλήματα; Από τότε που άνοιξαν μαζί με τον Μάνο το γραφείο ιδιωτικών ερευνών, είχαν ασχοληθεί με αρκετές υποθέσεις, όμως καμία δεν ήταν ιδιαίτερα περίπλοκη, καμία δεν έφερε την αδρεναλίνη της στα ύψη όπως παλιότερα, τότε που ο Βαρσάμης βρισκόταν ακόμη στην

ενεργό δράση. Της είχαν λείψει, άραγε, σε τέτοιο βαθμό το κυνήγι ενός αδίστακτου εγκληματία και ο κίνδυνος, με τα οποία είχε βρεθεί αντιμέτωπη τόσες και τόσες φορές στο παρελθόν, ώστε έπλαθε με το μυαλό της σενάρια, μεταφράζοντας κάτι που κάποιος έγραψε σε έναν θολωμένο από υδρατμούς καθρέφτη, απλώς για παίξει, σε μια κραυγή για βοήθεια;

Ο Γύπας! άκουσε μια φωνή μες στο κεφάλι της. Στον νου της σήμανε συναγερμός, η καρδιά της άρχισε να σφυροκοπάει μέσα στο στήθος της. «Είναι δυνατόν;» μονολόγησε. Μπορεί το μήνυμα στον καθρέφτη να αναφερόταν σε έναν από τους πλέον διαβόητους κακοποιούς που εδώ και καιρό καταζητούσε η αστυνομία; Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να συγκεντρωθεί, να οργανώσει τη σκέψη που μόλις είχε γεννηθεί στο μυαλό της. Μέσα σε έναν χρόνο είχαν εξαφανιστεί δέκα κορίτσια, ηλικίας από δεκατεσσάρων έως δεκαεπτά ετών, δίχως ποτέ να εντοπιστούν τα ίχνη τους. Το μοναδικό στοιχείο που βρέθηκε ήταν οι τσάντες ή τα πορτοφόλια των κοριτσιών, μέσα στα οποία υπήρχε ένα διπλωμένο χαρτί με το ασπρόμαυρο σχέδιο ενός όρνιου. Κάτω από το σκίτσο έγραφε: «Γύπας». Αυτός ήταν και ο λόγος που οι Αρχές οδηγήθηκαν στο συμπέρασμα ότι τα κορίτσια είχαν πέσει θύματα απαγωγής από κάποιον μανιακό ή από κύκλωμα σωματεμπορίας, αφού μέχρι στιγμής τουλάχιστον δεν είχαν εντοπιστεί νεκρά.

«Γύ-πας» συλλάβισε την τελευταία λέξη του μηνύματος πάνω στον καθρέφτη η Έλσα. «Ο Γύπας!» επανέλαβε δυνατά. Ανατρίχιασε ξανά. Αν το ένστικτό της δεν λάθευε –κάτι

που εξαιρετικά σπάνια συνέβαινε–, το μόνο σίγουρο ήταν πως τούτη τη νύχτα δεν υπήρχε καμία περίπτωση να κοιμηθεί...

«Κορίτσι μου, μου φαίνεται ότι το κλίμα της Ρόδου σου παράπεσε βαρύ!»

Η Έλσα κοίταξε τον συνεργάτη της, τον συνταξιούχο αστυνομικό, τέως προϊστάμενο του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής και νυν ιδιωτικό ερευνητή Μάνο Βαρσάμη, με ύφος που πρόδιδε εκνευρισμό. Ετοιμάστηκε να του απαντήσει, όμως εκείνος την πρόλαβε.

«Χρειάζεσαι επειγόντως μια υπόθεση συγκλονιστική, αλλιώς δεν σε βλέπω καλά» εξακολούθησε κουνώντας το κεφάλι του και χαμογελώντας. «Μη με κοιτάζεις εμένα μ' αυτό το βλέμμα! Ξέρω πολύ καλά τι λέω! Αρχισες να φαντάζεσαι εγκλήματα, γιατί σου έχει λείψει η έκρηξη αδρεναλίνης στην οποία έχεις εθιστεί. Κι εγώ το πάθαινα παλιότερα. Θυμάμαι μια φορά που...»

«Μάνο, μιλάω σοβαρά!» τον διέκοψε απότομα η γυναίκα. «Δεν τρελάθηκα. Το μήνυμα στον καθρέφτη ήταν ξεκάθαρο» πρόσθεσε χτυπώντας επαναληπτικά τον δείκτη της πάνω στη φωτογραφία που είχε τραβήξει με το κινητό της.

«Ε... όχι και τόσο» της απάντησε σε πειρακτικό τόνο ο Μάνος. «...ή...θεια. Με άρ...αξ... ο ...ύπ...ς» διάβασε δυνατά τη φράση από την οθόνη του τηλεφώνου της Γληνού. Έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Πατί σώνει και καλά πρέπει να γράφει “Βοήθεια. Με άρπαξε ο Γύπας”; Μπορεί να λείει “Αλήθεια. Με άρπαξε ο ύπνος” ή...». Μισόκλεισε τα μάτια

του και συνέχισε να παραθέτει λέξεις: «“Αλήθεια”... “Προμήθεια”... μμμ...». Στράβωσε κωμικά το στόμα του προσπαθώντας να σκεφτεί μερικές ακόμα.

«Ρε Μάνο, με δουλεύεις;» τον αποπήρε η ψυχολόγος πετώντας το κινητό της πάνω στο γραφείο. «Γιατί κάποιος να γράψει σε έναν καθρέφτη τέτοιες κουταμάρες; Άκου εκεί “προμήθεια”!» Έπιασε με τα δυο χέρια το κεφάλι της. «Είμαι σίγουρη!» είπε με πεποίθηση. «Πρόκειται για έκκληση βοήθειας».

Ο Βαρσάμης αναστέναξε βαθιά. Ήξερε πολύ καλά ότι δεν θα έπιθε εύκολα τη συνεργάτιδά του πως έκανε λάθος. Ανασήκωσε της ώμους του και ακούμπησε την πλάτη του στη ράχη της πολυθρόνας, σβήνοντας ήρεμα το τσιγάρο του στο τασάκι.

«Ωραία!» είπε συγκαταβατικά. «Ας ξαναπάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Τι έκανες μόλις διάβασες το μήνυμα;»

Αυτή τη φορά ήταν η σειρά της Έλσας να αναστενάξει. Δεν καταλάβαινε γιατί έπρεπε να επαναλάβει την ιστορία που του είχε ήδη διηγηθεί. Προκειμένου όμως να τον πείσει, αποφάσισε να συγκατατεθεί στην απαίτησή του.

«Εντάξει, λοιπόν» κατένευσε. «Όπως σου είπα, προσπάθησα να επικοινωνήσω αμέσως μαζί σου, εσύ όμως...»

«Τι να έκανα, χριστιανή μου;» απολογήθηκε εκείνος. «Αφού το ξέρεις πως, όταν με πιάνει αυτή η καταραμένη ημικρανία, δεν θέλω ούτε να ακούω ούτε να βλέπω τίποτα. Το μόνο που κάνω είναι να καταπίνω παυσίπονα, να ξαπλώνω στο κρεβάτι μου σε απόλυτο σκοτάδι, να κλείνω όλα τα τηλέφωνα και να ξεραίνομαι στον ύπνο.

Πού να φανταστώ ότι θα το έπαιζες Ηρακλής Πουαρό νυχτιάτικα;»

Η Έλσα τον κεραυνοβόλησε με ένα αυστηρό βλέμμα ακούγοντας το τελευταίο του σχόλιο, προτίμησε όμως να μην τσακωθεί μαζί του και συνέχισε την εξιστόρησή της.

«Τέλος πάντων...» είπε. «Έτσι, δεν είχα άλλη επιλογή από το να τηλεφωνήσω στον Λάπα. Ξέρω!» πρόλαβε την αντίδρασή του υψώνοντας το χέρι της. «Θεωρείς την ανησυχία μου υπερβολική. Όμως, για σκέψου το λίγο. Τόσα και τόσα έχουν δει τα μάτια μου... και τα δικά σου επίσης. Δεν μπορούσα να το αφήσω έτσι».

«Και ο Ευθύμης σε πήρε στο ψιλό, σωστά;»

«Αρχικά τρόμαξε που τον πήρα τηλέφωνο μες στη νύχτα. Όταν όμως του εξήγησα τι είχε συμβεί και κυρίως όταν του είπα ότι έπρεπε να αποκλειστεί το δωμάτιο και να ξεκινήσει έρευνα, τον έπιασαν τα γέλια». Έσφιξε τα χείλη και μισόκλεισε τα μάτια της εκνευρισμένη, καθώς έφερε ξανά στο μυαλό της την αντίδραση του Λάπα. «Η αλήθεια είναι ότι περίμενα να πάρει το θέμα πιο σοβαρά» εξακολούθησε θιγμένη. «Ολόκληρος προϊστάμενος του Τμήματος Εγκλημάτων κατά Ζωής και να χαχανίζει σαν σχολιαρόπαιδο! Ξέρεις τι με συμβούλευσε; Να πιω ένα ζεστό γάλα και να πέσω για ύπνο. Μάλλον, είπε, είχα φάει κάτι που με πείραξε. Ακούς;»

Ο Μάνος, που τόση ώρα πάσχιζε απεγνωσμένα να παραμείνει σοβαρός, δεν κρατήθηκε άλλο και ξέσπασε σε γέλια.

«Ωραία!» τον μάλωσε η Γληνού. «Από σένα δεν το περίμενα! Γελάς;»

«Συγγνώμη, βρε κορίτσι μου» της είπε εκείνος, με τους

ώμους του ακόμη να τραντάζονται από το γέλιο «αλλά σκέφτομαι τη φάτσα του Ευθύμη την ώρα που του εξηγούσες για τη δήθεν απαγωγή».

«Δήθεν;» του φώναξε η γυναίκα υψώνοντας τον τόνο της φωνής της. «Μα, καλά... κανείς δεν με πιστεύει; Τι πρέπει να κάνω για να σας πείσω ότι κάτι συμβαίνει;»

«Έλα, με συγχωρείς» την καλόπιασε ο Βαρσάμης. «Συνέχισε... σου υπόσχομαι ότι θα σε ακούσω με προσοχή».

Η ψυχολόγος σταύρωσε τα χέρια στο στήθος της κι έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή. Είχε όντως θυμώσει με τον συνεργάτη της, αφού περίμενε ότι η δική του τουλάχιστον αντιμετώπιση θα ήταν διαφορετική. Ο Μάνος τη γνώριζε τόσα χρόνια, ήξερε καλά τον χαρακτήρα της. Δεν θα ξεσήκωνε τον κόσμο χωρίς λόγο ούτε θα έδινε σημασία σε κάτι ασήμαντο.

ΙΧΝΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

«Βοήθεια! Με άρπαξε ο Γύπας!»

Πώς μπορεί να συνδέεται ένα τέτοιο μήνυμα, γραμμένο πρόχειρα πάνω σε έναν καθρέφτη, με τους καταραμένους ποιητές του 19ου αιώνα; Πώς σχετίζεται με τις απαγωγές και τις δολοφονίες έφηβων κοριτσιών ο φέρελπις συγγραφέας με το παράδοξο όνομα Βοΐων Τουρής; Είναι άραγε αυτός ο ίδιος ο «Γύπας» ή μήπως ο διαβόητος καταζητούμενος αντέγραψε την υπόθεση του βιβλίου του προκειμένου να τον εμπλέξει, για κάποιον άγνωστο λόγο, στα εγκλήματά του;

Σε αυτά τα ερωτήματα καλούνται να απαντήσουν ο συνταξιούχος αστυνομικός και νυν ιδιωτικός ερευνητής Μάνος Βαρσάμης και η συνεργάτιδά του, η ψυχολόγος Έλσα Γληνού. Πασχίζοντας να ξετυλίξουν το κουβάρι αυτής της τόσο περίπλοκης υπόθεσης, θα βρεθούν αντιμέτωποι με έναν παρανοϊκό και αδίστακτο δολοφόνο που, κρυμμένος καλά στο σκοτάδι, σκορπίζει γύρω του τον τρόμο και τον θάνατο με όπλο του το αψέντι, επισφραγίζοντας τη φρίκη με την ευωδιά των τριαντάφυλλων...